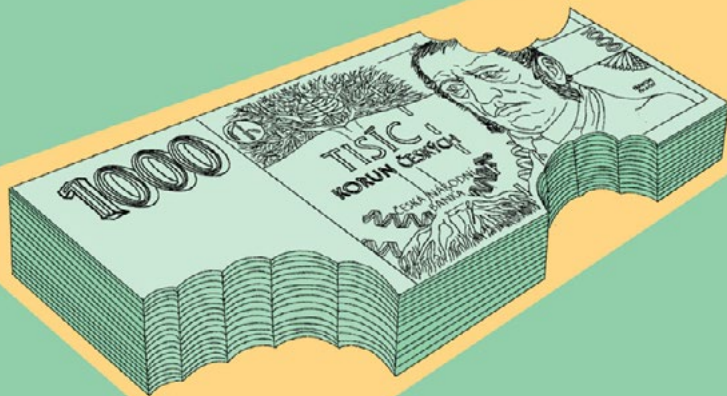

ČÍ JSOU TVOJE PENÍZE?

Rudolf Přiman

● — pointa

Čí jsou tvoje peníze?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Rudolf Příman

Čí jsou tvoje peníze? – e-kniha

Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ČÍ JSOU TVOJE PENÍZE?

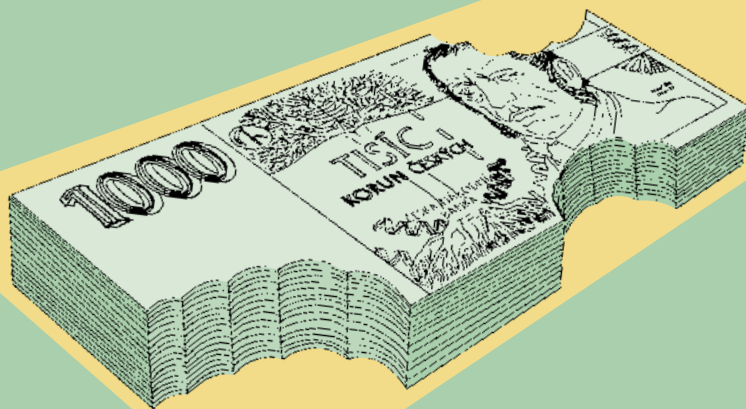
Rudolf Příman

ČÍ JSOU TVOJE PENÍZE?

Rudolf Příman

2021

PODĚKOVÁNÍ

S velkou pokorou děkuji všem autorům myšlenek, jež mne oslovily a inspirovaly. Živým i mrtvým.

Děkuji všem, kteří mě podporovali, stáli při mně, říkali mi své názory (někdy se to neposlouchalo moc dobře). Děkuji ale i těm, kdo mě opustili, podvedli, obelhali. Od všech jsem se něco naučil.

V neposlední řadě děkuji všem, kdo svou aktivitou v crowdfundingové kampani dopomohli tomu, aby tato kniha mohla vzniknout.

BONUS

Je spousta věcí, které jsem do knihy nemohl dát. Jednak proto, že by byla dlouhá, a jednak by to mnohé nemuselo zajímat. Abych vás ale neošidil, dal jsem doplňky ke knize na své webové stránky. V tuto chvíli jsem i odhodlán je průběžně přidávat a aktualizovat. Zvědavce odkazuji na:

www.rudolfpriman.cz

Vzdělávací kurzy pro dospělé

Získejte nové znalosti
a dovednosti.

**ÚČETNICTVÍ · MZDY · DANĚ · MARKETING
MANAGEMENT · PODNIKÁNÍ · POČÍTAČE
ANGLIČTINA · PERSONALISTIKA · ADMINISTRATIVA**

www.sluzbyapodnikani.cz

775 583 697

Fügnerovo náměstí 5,
Praha 2 (u metra I. P. Pavlova)

Centrum služeb pro
podnikání

NEVŠEDNÍ KÁVA PRO KAŽDOU PŘÍLEŽITOST

Partner knihy
Čí jsou tvoje peníze?

získejte dokonalý přístroj

Dallmayr
COFFEE AT ITS BEST

Spojte se s námi: tel. 222 262 155
info@Dallmayr.cz www.Dallmayr.cz

jura

BOD ZLOMU

Ten den si budu pamatovat až do smrti. Posledního března 2010, podvečer. Seděl jsem u Jarušky (tehdy jsme si ovšem ještě vykali) v terapeutické poradně a vyprávěl jí, proč jsem přišel. Už to povídání mi poskytovalo úlevu. Obrátil jsem se na ni, protože jsem nevěděl, jak dál. Měl jsem pocit, že můj život je jeden velký bludný kruh, a kdyby skončil, byla by to pro mne docela úleva. Měl jsem však ženu, tři děti a spoustu problémů, které by tu po mně zůstaly. Naživu jsem byl hlavně díky tomu, že jsem nedokázal najít způsob, jak odejít a všechny problémy vzít s sebou tak, abych před nimi ochránil svou rodinu.

Posledních několik měsíců se můj psychický stav pomalu zhoršoval. Cítil jsem se unavený, bez zájmu, bez smyslu. Postupně jsem dospěl do stavu, kdy jsem se ráno jen s největším odporem a sebezapřením vydrápal z postele a od té chvíle jsem myslel jen na to, jak do ní večer opět zalezu a budu spát. Celý den přede mnou představoval nekonečně dlouhý čas, který jsem musel nějak přežít. Pouze setrvačnost a dlouholetý zvyk mne dovedly do práce a napomohly tomu, že moje děti a zaměstnanci nic nepoznali. Nejspíš si mysleli, že mám pouze nějaké starosti, navenek jsem však zdánlivě fungoval – ovšem jen z posledních sil, byla to jen prázdná slupka, kterou vnímali. Připadal jsem si jako pozorovatel sebe sama. Mozek dokázal analyzovat situaci poměrně dobře. Jasně jsem věděl, že

tohle je špatné, racionálně jsem byl schopen najít řešení, věděl jsem, že už jsem zažil horší časy, ale to všechno byly jen jiskřičky, které nedokázaly vykresat jediný plamínek činnosti a zájmu. Prázdnost, odevzdanost, apatie.

Nakonec jsem pochopil, že sám se z toho nevyhrabu, že potřebuji pomoc zvenčí. Od návštěvy psychiatra mne odrazovalo riziko hospitalizace a antidepresiv. Hrál jsem o čas. Věděl jsem, že jestli se něco nestane, nebudu už brzy schopen ani předstírat práci a ztratím firmu, která se propadne do ještě větších potíží. Nemohl jsem si nepoložit otázku, jak dlouho bude ještě mou ženu bavit život s takovým člověkem, jakým jsem byl. Vlastně jsem se už smířoval s tím, že stejně odejde. Vnímám to jako logickou a spravedlivou odplatu za svou neschopnost, za své chyby a za to, že jsem zklamal sebe, rodinu a celý svět. Jako nevyhnutelný vývoj, který už nejsem schopen zvrátit.

A tak jsem Jarušce líčil, jak jsem se k ní dostal. Přitom jsem přemýšlel (už asi po tisících), jak se to mohlo stát. Odpověď byla po tisících stejná: jednoduše, pomalu, nepozorovaně, plíživě.

Už od dětství mne zajímalo všechno a nic. Měl jsem spoustu zájmů, ve škole jsem si na většině předmětů dokázal najít něco zajímavého, nic mne však nenadchlo tak, že bych to výrazně preferoval. Nakonec jsem vystudoval techniku, obor pružnost a pevnost, a byl předurčen pro dráhu teoretika, výpočtáře. Nebyl to náhodný výběr. Kromě toho, že jsem se svým kádrovým profilem těžko mohl pomýšlet na jinou školu než techniku, vedl mne k této volbě i zásadní nedostatek sebevědomí. Nedokázal jsem si představit, že bych měl ve své profesi mít

nějaké podřízené. Vize osamělého vědce, který se podivínsky uzavře do svého světa, mi byla rozhodně bližší. Navíc to nebyla špatná volba. Fascinovala mne ta úžasná stavba matematické logiky, ve které do sebe všechno dokonale zapadá, má svůj smysl a řád. Bavilo mne to.

Pak přišla sametová revoluce a přinesla dosud netušené možnosti. Od začátku mi bylo jasné, že se nám otevřel svět, že to, co bylo pro nás nedostupné, budou mít naše děti jako na dlani. Vzdělání, cestování, poznávání, možnosti uplatnění. Bude to však mít svá ale. A těmi budou možnosti rodičů. Nejen finanční, ale i časové. Pokud chci svým dětem dát to, co my jsme neměli, musím tomu podřídit svůj život. Aby to neznělo příliš samaritánsky: tím, že dáváte svým dětem vzdělání, poznání a pestrý život, dáváte to všechno zároveň i sobě, takže na sebe jsem také myslel. Opustil jsem místo konstruktéra a výpočtáře a začal podnikat.

Otevřeli jsme s manželkou obchod se zdravou výživou, pak i velkoobchod a nakonec jsme se třemi dalšími společníky založili obchodní sdružení, které prodávalo po celé republice. V druhé polovině devadesátých let jsme byli největší firmou v oboru, ale pak naplno vypukla expanze obchodních řetězců a situace na trhu se radikálně změnila. Se společníky jsme se nedokázali shodnout na vizi dalšího podnikání, a tak jsem byl na konci roku 2002 nucen firmu ze dne na den uzavřít. Víc než jedenáct let to byl můj život – a najednou jsem zůstal bez příjmů, s manželkou a třemi dětmi a s dluhy přes pět milionů korun. Navíc s dluhy špatnými. Měli jsme sice nemovitost, jejímž prodejem jsme chtěli dluh vyřešit, ale nenašli jsme kupce, a tak nám zůstala jako další břemeno.

Hledal jsem cestu z této situace. Založil jsem novou firmu a začal pracovat v rámci franchisingu pro zahraniční společnost, která se věnuje provozování nápojových a jídelních automatů. K tomu jsem ještě jako OSVČ dělal v reklamní agentuře. Po dvou letech jsem pochopil, že tudy cesta nevede, opustil reklamku a začal se naplno věnovat své vlastní firmě. Když rozjíždíte nové podnikání, musíte počítat s tím, že první dva až tři roky je to práce v podstatě zadarmo. Pracoval jsem hodně, ale vydělával málo. Pět let od uzavření staré firmy jsem klíčkoval mezi exekucemi. Dluhy jsem příliš nesnížil, ale dokázal jsem změnit jejich strukturu tak, aby už přímo neohrožovaly mou rodinu. Postupně se mi podařilo situaci stabilizovat, dosáhnout dohod s věřiteli a splácet.

Přežili jsme i nástup hospodářské krize v roce 2007. Zdálo se, že jsme z nejhoršího venku. Byl jsem hrdý na to, že jsem před dopadem všech těchto obtíží dokázal uchránit své děti, které dodnes nic netuší. Chtěl jsem situaci vyřešit co nejrychleji, a tak jsem pracoval víc a víc. Nedokázal jsem se odpoutat od neustálého přemýšlení o práci a každý nezdár na mne velmi silně působil, protože oddaloval můj cíl – splatit dluhy. Aniž jsem to sám vnímal, uzavřel jsem se do svého světa a stala se ze mne chodící kalkulačka. Jenže jsem na sobě začal pociťovat stále větší únavu a nervozitu. Byl jsem plný obav, že se zase něco zvrtně a můj nastartovaný plán, jak vyřešit všechny problémy, selže. Každý telefon od zákazníka pro mne byl spojen se strachem, že přijde nějaká nepříjemnost. A nepříjemnosti přišly. Nic hrozného, v podstatě banální provozní věci. Na konci roku 2009 se nám rozbila prakticky všechna auta najednou a hned první den

roku 2010 jsem zjistil, že nás podvedl jeden z dodavatelů. V podnikání nic nového a neřešitelného, ale pro mne osobně ta pověstná poslední kapka. Plamínek, který jsem v sobě léta živil, stále slábl – a teď ho sfoukla taková maličkost.

Najednou pro mne všechno ztratilo smysl, celý můj dosavadní život mi přišel jako promarněná šance. Všechno, proč jsem to dělal, bylo najednou nedosažitelně vzdálené. Tma, zima, beznaděj. Diagnóza: deprese. Ostatní už víte, došel jsem až do křesla v Jaruščině poradně.

Pravidelně jsme se scházeli rok. Kladl jsem jí spousty otázek a ona mě nechala, abych si na ně také nacházel odpovědi. Můj životní příběh se přede mnou začal zjevovat v úplně jiném světle. A převyprávěný v tomto novém duchu nevypadal tak špatně, jak se původně zdálo. Mnohé jsem pochopil a uviděl svět a sebe v nových souvislostech. Obavy, strachy a neklid se rozplynuly a od té doby se nevrátily. Ne samy od sebe, ale naučil jsem se je eliminovat a dnes už vnímám i pouhý jejich stín a okamžitě ho v sobě ničím. Změnilo se všechno a nic. Navenek je můj život stále stejný, ale uvnitř je úplně jiný. Prožívám klid, pohodu, radost a energii jako nikdy předtím. Už vím, jaké to je, být pánem svého života.

Proč vám to všechno vyprávím? Protože je pro mne důležité, jakýma očima budete číst následující stránky. Chci, abyste pochopili, že to nejsou poučky, ale příběh. A proč vám ho chci vyprávět? Abyste lépe porozuměli tomu svému. Protože i když je příběh každého z nás jedinečný, napsány jsou všechny stejným jazykem.

